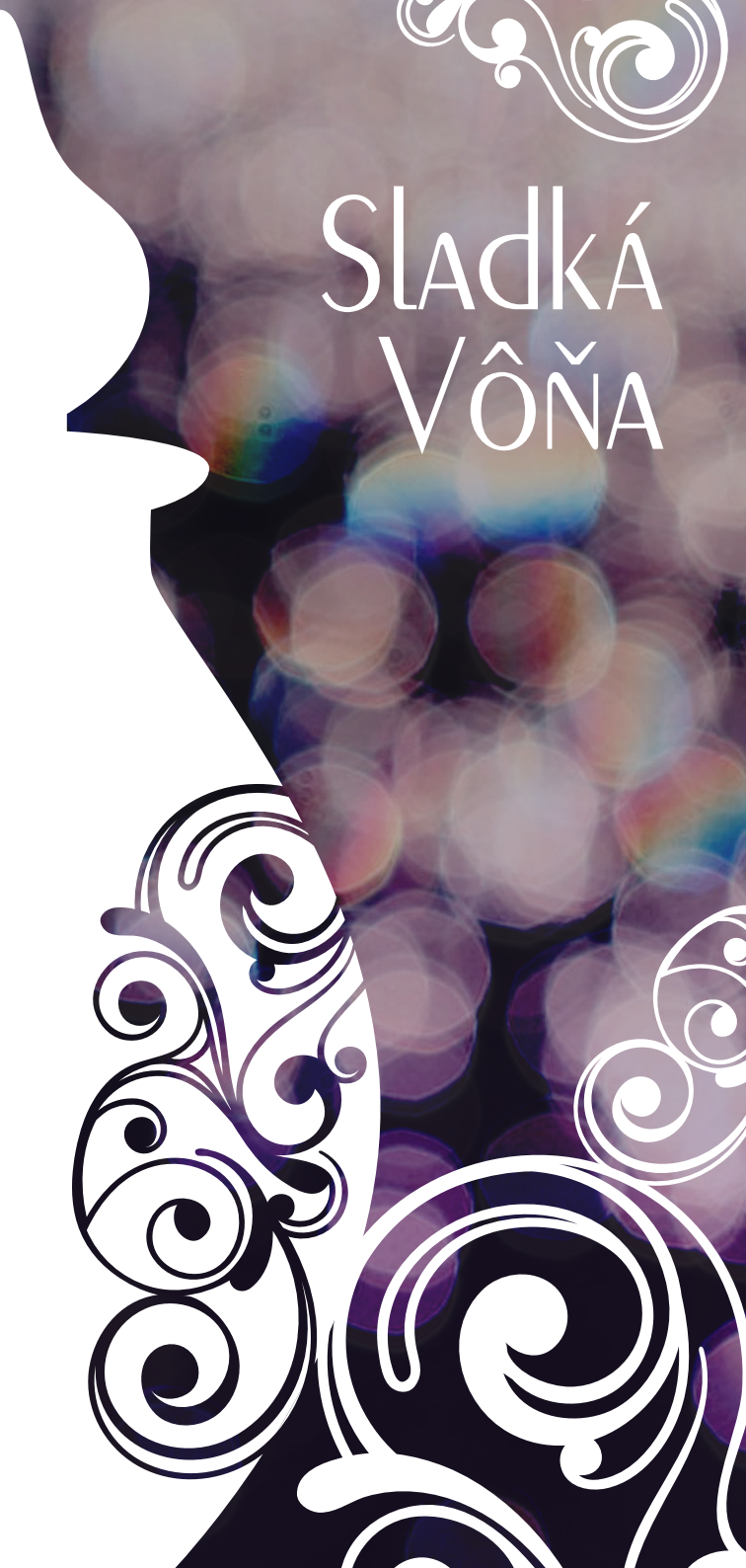




Sladká Vôňa

**„Bože môj,
prečo si ma
opustil?“**

Ježiš vyriekol tieto slová s vypätím posledných síl. Visel pribitý na drevenom kríži a po tele mu stekala krv. Potom naposledy vydýchol.

Nie! Bol si mojou jedinou nádejou! Chcela som sa rozbehnúť ku krížu a zatriasť Ježišovým telom. Namiesto toho som klesla na zem.

„Ježiš, nesmieš ma tu nechať. Ak Boh opustil teba, o čo skôr opustí mňa!“

Vojak prebodol Ježišov bok kopijou. Boží Syn sa nepohol. Bol mŕtvy. Jeho telo sňali z kríža a odniesli ho do hrobu. Ja som medzitým zostala s Ježišovými nasledovníkmi. Do očí sa mi nahrnuli slzy a premýšľala som nad tým, ako by ten, ktorý nedokázal zachrániť sám seba, mohol zachrániť mňa. Zachrániť ma od mojej minulosti aj budúcnosti.





Pred pár mesiacmi
som stála
v preplnenej
miestnosti, po
tvári mi tiekli slzy
a v rukách som zvierala
nádobku s voňavým olejom.
Ľudia z dediny sa na mňa
dávali s odporom a znechutením.
Odvracali sa odo mňa, akoby som
mala nákazlivú chorobu. Tá nádobka
s voňavým olejom bola jedinou dobrou
vecou, ktorá mi na svete zostala. Plánovala
som si ju odložiť na svoj vlastný pohreb.

**V miestnosti plnej ľudí sa Ježiš
zadíval priamo na mňa. Videl
ma. Videl moju minulosť, moju
prítomnosť, moju budúcnosť.
Každý detail toho, za čo som sa
hanbila. Vedel o všetkom.
A predsa sa mi jeho oči
prihovárali čistou
láskou.**

V tej chvíli som zatúžila spraviť niečo pre
tohto človeka, ktorý jediný o mňa prejavil
skutočný záujem. Práve vtedy som si všimla
jeho zaprášené nohy.

Pristúpila som bližšie a otvorila som nádobku
s olejom. Slzy mi stekali po jeho nohách, keď
som ich bozkávala a keď som z nich svojimi
vlasmi zotierala prach. Hlasy stíchli a ja som sa
márne snažila zadržať vzlyky, ktoré sa mi drali
z hrdla. Nikto sa na mňa v živote nedíval
tak ako Ježiš.

Videl ma.

Ježiš sa prihovoriť Šimonovi, kňazovi a pokrytci, ktorý pripravil tento večierok. „Niečo ti rozpoviem.“

„Nejakému človeku dlhovali dvaja ľudia peniaze. Jeden mu bol dlžný päťsto denárov a druhý päťdesiat. Ani jeden mu dlh nevedel splatiť, a tak im dlhy odpustil. Čo si myslíš, ktorý z nich ho mal za to radšej?“

Šimon si odkašľal a odpovedal: „Zrejme ten, ktorému bol odpustený väčší dlh.“

„Vidíš túto ženu?“ Ježiš mi položil svoju dlaň na hlavu a jeho nežný dotyk utišil moje vzlyky. „Prišiel som do tvojho domu. Ty si mi však nedal vodu na umytie nôh, no táto žena mi umyla nohy svojimi slzami a poutierala ich svojimi vlasmi. Nepobozkal si ma na privítanie, no táto žena mi doteraz neprestala bozkávať nohy. Preto ti vravím, jej mnohé viny sú odpustené – lebo jej láska je veľká. No komu bolo málo odpustené, ten tiež málo miluje.“

**Vyrazilo
mi to dych.
Znamenal jeho
príbeh to, čo som
si myslela, že
znamenal?**

Ježišove mozoľnaté ruky jemne zodvihli moju tvár a ja som sa postavila. Znovu sa mi zahľadel do očí a opäť som pocítila váhu všetkým mojich hriechov.

„Tvoje hriechy sú ti odpustené.“

Začervenala som sa, keď v miestnosti nastal šum. Niekoľko zašepkalo: „Kto je to, že odpúšťa hriechy?“

Chcela som sa skryť, no Ježiš ma zadržal pohľadom:

„Tvoja viera ťa zachránila. Chod' v pokoji.“

Zanechala som nádobku pri Ježišových nohách. V živote som sa necítila ľahšie. Vošla som sem s pocitom hanby a viny, s nenávisťou a beznádejou. To bolo všetko, čo som doteraz poznala. Zrazu je to preč. Namiesto toho prišla nádej.

Ako som tak stála na ulici pred domom, zhlboka som sa nadýchla a nasávala som novú nádej, ktorú mi Ježiš ponúkol. Vtom som pocítila tuhé objatie, ktoré mi až vyrazilo dych, a žena pri mne so smiechom povedala:

„Nie je Ježiš úžasný? Mení životy!“

Takto som sa ocitla medzi Ježišovými nasledovníkmi po jeho smrti na kríži. Sedeli sme v miestnosti ďaleko od rušných ulíc. Smútili sme za mužom, ktorý nám ponúkol nové životy. Hanba môjho predošlého života prepaľovala moje vnútro. No nie! Mne bolo odpustené!

V prvý deň nového týždňa sme so ženami pripravili voňavé oleje, aby sme pomazali Ježišovo telo. Vliekli sme sa k hrobu, aby sme sa postarali o toho, ktorého sme nechceli vidieť medzi mŕtvymi. Aj keby sme nevládali odvaliť kameň od vchodu do hrobu, vojaci by nám mali pomôcť. No hrob už bol otvorený!

Nahliadla som dovnútra. „Žiadne telo tu nie je!“ Kto by už len vzal mŕtveho človeka?

„Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi?“ Obzerala som sa a pri hrobe som uvidela stáť dvoch mužov v žiarivom odeve. „Nie je tu! Ožil!“

**Ježiš
žije!
Nádej žije.
Moje hriechy sú
odpustené.**

